

ตอนพิเศษ

ใช้ชีวิตร่วมกัน

7

ทุกเข้าคำ

ต้นฤดูใบไม้ร่วง ท้องฟ้าปลอดโปร่ง เมฆบางเบา แสงอาทิตย์ยามบ่าย สว่างไสวแต่ไม่แสบตา

ภูเขาเมฆสูงร้อยเร็น* ทอดยาวเหยียดไปลิบลิ้ คดเคี้ยววกวน ยอดเขา สูงโดดเด่นตระการตา ฟากหนึ่งติดทะเล อีกฟากหนึ่งหันไปทางตะวันออกเฉียงใต้ ทอดสายตาจากด้านบนลงไปแลเห็นแมกไม้เขียวขจีกว้างไกล สุดลูกหูลูกตางามดูจภาพวาด ไยรวู้ ลั่วสี่อี่ อู่ชิงหลัว และทัวซี ทุกคนเดินวนเวียนไปมาอยู่นานแล้ว แต่ก็ยังหาทางเข้าไปไม่ได้สักที

"เจ้าสำนักทำเกินไปแล้ว สร้างเขตอาคมไว้แน่นหนาถึงเพียงนี้"

ไยรวู้ทำหน้าที่มุกปากขึ้น นางแทบจะไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปจากแต่ก่อนเลย มีเพียงเวลาประชุมเซียนทั้งสามที่ห้องโถงใหญ่สำนักเขาฉางหลิว

* เร็น หน่วยความยาวของจีนในสมัยโบราณ โดยในสมัยราชวงศ์โจว 1 เร็นเทียบได้ประมาณ 7-8 เซียะ (จือหรือฟูดจิน) 1 เซียะในสมัยเดียวกันเท่ากับ 23 เซนติเมตร

เท่านั้นที่จะแสวงงทำสุ่มเอือกเย็น วางมาดเป็นเจ้าสำนัก

ครั้งนั้นหลังจากศึกใหญ่ยุติลง ไปจ้อฮว่าจากไป หมัวเหียน เิงเซียวไม่ต่างไม่มีกะจิตกะใจจะรับตำแหน่งเจ้าสำนัก ในลำดับศักดิ์รุ่นถัดมา เดิมลั่วสื่ออิมิคุณสมบัติเหมาะสมที่สุด แต่หลังจากฟื้นคืนชีพกลับสูญเสียความทรงจำ หมัวเหียนช่วยทำหน้าที่แทนอยู่ระยะหนึ่ง หลังจากพิจารณาในหลายๆ ด้านแล้ว ในที่สุดก็ตัดสินใจมอบตำแหน่งเจ้าสำนักให้กับโยวรั่วทีแรกเพราะนางรู้สึกว่ามันน่าจะสนุกจึงรับปากไป แต่คิดไม่ถึงว่าภาระหน้าที่ของเจ้าสำนักจะยุ่งยากเช่นนี้ ปีหลังๆ มานี้นางเริ่มรบเร้าเข้าชี้ลั่วสื่ออิมิคิดจะมอบตำแหน่งเจ้าสำนักให้กับเขา

ตั้งแต่ได้ยินว่าในที่สุดไปจ้อฮว่าก็หาสาวเซียนกู่พบแล้ว โยวรั่วก็เที่ยวมาที่ภูเขามะเขมแทบจะไม่เว้นแต่ละวัน นางอยากจะทำหน้าสาวเซียนกู่สักครั้ง แต่ก็ต้องจบนปัญญา ไปจ้อฮว่านิสัยแปลกประหลาด ไม่อนุญาตให้ใครขึ้นไปบนยอดเขา ไม่ว่าพวกเขาทุกคนจะขอร้องอ้อนวอนอย่างไรก็ไม่ใจอ่อน

โยวรั่วอับจนปัญญา แต่ครั้งนี้นางจะไม่ยอมมาเสียเที่ยวอีก ครั้นแล้วนางก็ยกสองมือขึ้นทำเอวร้องตะโกนเสียงดังขึ้นมา ไม่แข็งใช้ไม่ได้ก็ใช้ไม่อ่อน ขอร้องเจ้าสำนักอีกสักครั้ง ขอแคได้เห็นหน้าอาจารย์สักแวบ ได้รู้ว่าอาจารย์ยังอยู่ที่ไหน แต่ถึงไม่ถึงไปจ้อฮว่ากลับไม่ยอมแม้แต่จะเผลอหน้าออกมาให้เห็น

"พวกเจ้ากลับไปเสียเถอะ..." เสียงเนิบนาบลอยมาจากที่ไกล เงียบเนียนดุจสายน้ำ เย็นเยียบเข้าไปถึงในกระดูก

"ท่านเจ้าสำนัก ขอให้ข้าได้พบอาจารย์ฮวาฮวาเถิดเจ้าคะ ขอร้องท่านล่ะ!" โยวรั่ววิงวอนอย่างน่าสงสาร ทุกคนต่างช่วยกันอ้อนวอน

"นางสบายดี ไม่ต้องเป็นห่วง ต่อไปไม่ต้องมาอีกแล้ว"

ตำนานรักนือภพ ภาคพิเศษ

โยรวู้ว้อยด้วยความโมโห "แม่นางจะเป็นศิษย์ของท่าน แต่นางก็เป็นอาจารย์ของข้า! ท่านถือสิทธิ์อะไรไม่ให้ข้าพบนาง! ข้าไม่สนใจ วันนี้ถ้าไม่ได้พบอาจารย์ฮวาฮวา ข้าจะไม่จากไปเด็ดขาด"

"หากเจ้าพูดไม่รู้เรื่องเช่นนี้ ข้าจะพานางไป ไปอยู่ที่อื่นไม่ให้พวกเจ้าหาพบ"

โยรวู้ว้อยอยากร้องไห้แต่ไร่น้ำตา หัวซีเข้ามาดิ่งตัวนาง "เรากลับกันก่อนเถอะ อีกสองสามวันค่อยมาใหม่ ลำบากไม่น้อยกว่าอาจารย์ของข้า จะยอมบอกว่าพวกเขาอยู่ที่นี้ หากเปลี่ยนที่ใหม่ ยิ่งไม่มีหวังจะได้พบหน้า"

โยรวู้ว้อยทำอย่างขัดอกขัดใจ "ตอนอาจารย์ตาย ท่านเจ้าสำนักคลุ้มคลั่งเสียสติเช่นไร พวกท่านลืมหืมตาไปแล้วหรือ หลายปีมานี้เขาอารมณ์แปรปรวน ชาติสติสัมปชัญญะมาโดยตลอด อาจารย์ฮวาฮวาถึงกับบีบบังคับให้เขาสังหารนางด้วยมือของตนเอง เขาคงแค้นใจแทบตาย เวลานี้เขาก็กักตัวอาจารย์ไว้บนเขา ไม่ยอมให้ใครพบหน้า หากเขาทรमानาง แก่แก่นางจะทำอย่างไร"

อุซิงหลัวหัวเราะซ่าๆ ออกมา "โยรวู้วู้ เจ้าคิดอะไรของเจ้า เจ้าสำนักรู้สึกผิดต่อเซียนกู่ จะต้องทำดีต่อนาง ขดเขยให้นางละไมว่า จะทำร้ายนางได้อย่างไร"

"เช่นนั้นเพราะอะไรจึงไม่ยอมให้พวกเราพบหน้าอาจารย์ อาจารย์ไม่ใช่ของเขาคนเดียวสักหน่อย!"

ลั่วสี่อิตบๆ บ่านาง "เจ้าสำนักคงจะมีเหตุผลของตนเอง ในเมื่อเซียนกู่ไม่เป็นไรแล้ว วันหน้ายอมต้องมีโอกาสได้พบกันแน่ เรากลับไปกันก่อนเถอะ..." ความจริงเขาเองก็อยากพบฮวาเซียนกู่มาก มีคำพูดมากมายอยาก

จะถามนาง มีเรื่องมากมายที่เขามักรู้สึกว่าคนรอบตัวปิดบังเขาอยู่ เช่น เพราะอะไรเขาจึงสูญเสียความทรงจำ เพราะอะไรเขาจึงเลี้ยงตัวใหม่และนอน หลากสีสันทันทีมากมายในห้องพักโดยไม่รู้เหตุผล...

"แต่ข้าคิดถึงอาจารย์นี่นา..." โยวรัวักคริมเฝ้าปากกลาง สองมือกำหมัด แน่น แม้จะรู้แก่ใจดี เรื่องในครั้งนั้นไม่อาจพูดได้ว่าการตัดสินใจของท่าน เจ้าสำนักเป็นสิ่งผิด ทว่าส่วนลึกในใจของนางยังคงแค้นเคืองเขาอย่างมาก ทุกคนเดินเตรไปมาอยู่เป็นนาน ในที่สุดก็ต้องจำยอมจากไป

กลางภูเขามะฆ ไปจ้อฮว่าเห็นคนกลุ่มนั้นจากไปไกลแล้วจึงเบนสายตากลับ หันมามองขวาเขียนภูเขาที่กำลั้วิงเหาะๆ อยู่ในลานกว้าง นางกำลัง พยายามรักษาความสมดุลของร่างกายในการเดินเหิน หน้าผากของนาง เต็มไปด้วยเหงื่อ ไบหน้าหนาวเย็นแดงระเรื่อ กระพรวนที่ห้อยอยู่บนคอ ส่งเสียงดังกรูกริ่งตลอดเวลา ข้างหลังมีตัวครางครวญที่กลายร่างเหมือน ลูกสุกรชอยเท่าเล็ก ๆ สั่น ๆ ทั้งสี่วิ่งตามนางมาด้วย

ขวาเขียนภูเขาได้สองก้าวก็แอบขายตามองไปจ้อฮว่าที่หนึ่ง ทุกครั้งที่ นางรักษาความสมดุลไว้ไม่อยู่กำลังจะเซล้มก็จะรู้สึกว้าอากาศที่อยู่รอบด้าน คล้ายแปรเปลี่ยนเป็นมือใหญ่ที่มองไม่เห็นช่วยพยุงตัวนางไว้

"อาจารย์ สายวิ้งไม่ไหวแล้ว สายผัดไปแล้ว อยาลงโทษสายอีกเลย..."

ไปจ้อฮว่ายันหัวคิ้วน้อยๆ "อย่าเรียกตัวเองว่าสายอีก ข้าบอกแล้ว เจ้าชื่อเสี่ยวภูเขา"

ความหนาวเย็นพัดมาวูบหนึ่ง ขวาเขียนภูเขาขดตัวเข้าหากัน

ไปจ้อฮว่าชะงักกันไปชั่วขณะ จากนั้นสีหน้าก็กลับมานิ่งเฉยดังเดิม

ฮวาเขียนกูในเวลานี้ไม่เจลียวณลาตว่องไวเหมือนแต่ก่อนอีกแล้ว ทั้งยังสูญเสียความทรงจำในอดีตไปทั้งหมด แทบจะกลายเป็นคนอีกคนหนึ่งไปแล้ว แต่เขารู้เขารักนาง รักธาตุแท้ของนาง รักทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นตัวนาง ไม่ว่าจะนางจะกลายเป็นเช่นไร ไม่ว่าจะเวียนว่ายตายเกิดสักกี่ครั้ง เขาก็จะไม่วันเปลี่ยนใจ ทว่าในอีกด้านหนึ่ง เขาก็ยังคงรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวใจไม่อาจยอมรับ หวังให้นางยังคงเป็นเช่นแต่ก่อน ยังคงรักเขาอย่างลึกซึ้งเช่นเดิม ขณะเดียวกันก็รู้สึกขัดแย้ง หวังว่าความทรงจำของนางจะไม่ฟื้นคืนตลอดไป

ฝ่ามือลูบผ่านหน้าผาก เอ่ยด้วยน้ำเสียงเมตตาศราณี "อาจารย์ไม่ได้หลงโทษเจ้า ร่างกายของเจ้าอ่อนแอเกินไป ไม่อาจควบคุมความสมดุลในการเคลื่อนไหว กระทั่งแยกแยะสีก็ทำไม่ได้ ไม่ควรคิดแต่จะพึ่งพาพลังจากภายนอกและการบำรุงด้วยยาทั้งหมด ต้องพยายามฝึกฝนร่างกายให้มากขึ้นนอกจากนี้เจ้ายังวิ่งไม่ได้รอบหนึ่งของลาน..."

เช่นนี้ต่อไปจะชีกระบิได้อย่างไร จะบำเพ็ญพรตเพื่อเป็นเขียนได้อย่างไร จะอยู่เป็นเพื่อนเขาตราบชั่วฟ้าดินสลายได้อย่างไร

ปากน้อยๆ ของฮวาเขียนกูเบะออก ท่าทางกระเง้ากระงอด "แต่เสียวกูไม่มีแรงแล้ว" เดินโซซัดโซเซโถมเข้ามาในอ้อมอกของไปจื่อฮว่า

เพราะอะไรบางครั้งอาจารย์จึงเปลี่ยนไปจนดูประหลาดยิ่ง

ไปจื่อฮว่าโอบร่างเล็กๆ ของนางไว้ ไข้ชายแขนเสื้อขีดเหงื่อบนใบหน้าของนาง แต่แล้วจู่ๆ ก็พบว่าขยับมือไปไม่ได้แล้ว

"เหตุใดจึงแก้ความเคยตัวไม่ได้สักที" ไปจื่อฮว่าบิบบแก้มป่องๆ ของนางเบาๆ "ปล่อยเถอะ"

สวาเขียนกู่แหงหน้าขึ้นสุดคม คลายพินที่กักดอก "หอมยั้งนัก
อาจารย์ ข้าหิวแล้ว"

ไปจื้อสว่าลูกขึ้นยืน "อยากกินอะไร" นับแต่พาเสี่ยวกู่กลับมา หนึ่งปี
มานี้ฝีมือทำครัวของเขาเรียกได้ว่าก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว นางแหงจะทำอะไร
ไม่เป็นเลย เขาจำเป็นต้องดูแลการอยู่กรกินของนางอย่างเอาใจใส่ ยังดีที่เขา
ไม่ได้เอาตัวนางมาตั้งแต่ตอนแรกเกิด หาไม่...เพียงนึกถึงว่าตนกำลังอุ้มทารก
ที่ร้องอู๊วๆ อยู่ในมือก็อดยิ้มไม่ได้

"เหมือนเมื่อก่อนนี้" นางลิมไปแล้วว่ากินอะไรไปบ้าง เพียงจำได้คล้ายคล้าย
คล้ายคลาว่าที่กินไปเมื่อก่อนอร่อยมาก "อาจารย์ อุ้ม..."

นางเกาะแข็งเกาะขาเขาพยายามจะปีนขึ้นไปบนตัว ตัวครางครวญ
วิ่งวนไปมาอยู่รอบตัวคนทั้งสอง ไปจื้อสว่าจำต้องโน้มตัวลงไปอุ้มนางขึ้นมา
ในอ้อมแขน ทุกวันในสิบสองชั่วยามนางจะนอนเสียแปดชั่วยาม นางกิน
อาหารมากกว่าเขาเกินสองเท่า พอเดินได้ไม่กี่ก้าวก็จะร้องเหน้อยอยู่เสมอ
หรือจะไม่ใช่เสี่ยวกู่กลับมาเกิด หากแต่เป็นสุกรน้อยกลับมาเกิดก็ไม่รู้

สวาเขียนกู่เห็นเขาหยักกมปากก็อดยื่นมือไปลูบไล้ใบหน้าเขาไม่ได้
จากนั้นก็ทำปากจู้ยื่นไปแตะบนใบหน้า ไปจื้อสว่าเบี่ยงหน้าหนีอย่าง
อับจนปัญญาอีกครั้ง จับมือน้อยๆ ที่ไม่ส่ารวมของนาง อุ้มนางไปวางที่หน้า
โต๊ะภายในห้อง

"อย่าดี้อ ข้าจะไปทำอาหาร เจ้าฝึกเขียนตัวอักษรที่หลายวันก่อน
อาจารย์สอนให้เจ้าไปพลางๆ ก่อน"

ลูกศิษย์ของเขาไปจื้อสว่า กระทั่งหนึ่งถึงสิบก็ยั้งนับไม่ถูก พุด
ออกไปโยมิโซ่ทำให้คนหัวเราะจนพินร่วง

"เจ้าคะ" ฮวาเขียนก้ว่าพู่กันมากำไว้ในมือ เตรียมจะเขียนตัวอักษรลงบนกระดาษอย่างห้าวหาญ

ไปจ้ฮว่าส่ายศีรษะ จับมือน้อยๆ ของนาง แคะนิ้วมือป้อมๆ สั้นๆ ออก "บอกก็คร้แล้ว พู่กันไม่ใช่จับแบบนี้"

มือนางเล็กนิดเดียว เขาสามารถกำมือน้อยๆ ทั้งสองข้างนี้ได้ด้วยฝ่ามือเดียว ไปจ้ฮว่าใจลอยเล็กน้อย ฮวาเขียนก้จ้ๆ ก็เงยหน้าขึ้นมามีอย่างกะทันหัน ศีรษะกระทบกับปลายคางของเขอย่างแรง

"อูย..." ฮวาเขียนก้เอามือกุมศีรษะ เจ็บจนน้ำตาไหลพราก เห็นไปจ้ฮว่าท่าทางเหมือนไม่รู้สึกอะไรแม้แต่น้อย ยังยื่นมือมาช่วยนวดตรงจุดที่ถูกชนเจ็บให้นางก็เบ้ปากไม่พอใจ

"ใครให้เจ้าทำอะไรไม่ระวัง" พอเขาผลอไม่ได้เฝ้าดูนางไว้ นางก็จะหล้มหลุกหลอนโน่นชนนี่จนได้แผลเจ็บตัวอยู่เสมอ

ไปจ้ฮว่าหมุนตัวเพ็งจะเดินออกประตูไป ฮวาเขียนก้ก็มลงไปอุ้มตัวครวญครวญที่เอาแต่กัดขากะโปรงนางอยู่ตลอดเวลาขึ้นมาวางบนโต๊ะ เอาพู่กันยัดใส่ปากให้มันคาบไว้

"ครวญครวญน้อย ตัวหนังสือมากมาย เมื่อยแขนแ่นแน่ ช่วยข้าเขียนสักสองสามตัวนะ"

ตัวครวญครวญเอาพู่กันที่คาบอยู่ในปากลากไปบนกระดาษเป็นขีดยาวๆ ซึ่งเป็นตัวเลขหนึ่ง

แล้วฮวาเขียนก้ก็เตรียมใช้พู่กันอีกด้ามเริ่มละเลงตัวอักษร

กว่าไปจ้ฮว่าจะทำอาหารเสร็จยกออกมาก็ต้องทอดถอนใจเมื่อเห็นโต๊ะหนังสือเลอะเทอะยุ่งเหยิงไปหมด

"เขียนอยู่บนโต๊ะดี ๆ เหตุใดจึงลงมาอยู่ที่พื้นได้"

"โต๊ะเล็กเกินไป"

"แล้วทำไมเขียนที่กระดานไปถึงบนหน้าได้"

"หา?"

ไปจ้อฮว่าดึงตัวนางเข้ามาในอ้อมแขน ใช้มือขีดใบหน้าทีละอะทะอะ เต็มไปด้วยคราบหมึกให้นาง

"ใครไม่รู้ต้องคิดว่าเจ้าตกลงไปในถังหมึก"

"ไม่ใช่ข้า เป็นตัวครางครวญ" ฮวาเขียนกู่อัปากคิดจะกัดนิ้วมีอนุเมเนี่ยน เกลี้ยงเกลลาดุจหยกที่กำลังย่ำยิบหน้าน้อย ๆ ของนางอยู่ แต่ทำอย่างไรก็คิดไม่ถูกสักที

ตัวครางครวญมองจานฝนหมึกที่ถูกตนชนคว่ำอย่างหัวันทวาด ยังมีคราบหมึกบนเสื้อผ้าของฮวาเขียนกู่กับบนร่างของมันอีก มันวิ่งตบตบไปซ่อนอยู่ข้างหลังฮวาเขียนกู่ ทั้งรอยเท้าเล็ก ๆ แต้มเป็นรูปดอกเหมยสีด้า เป็นทางยาวอยู่บนพื้นและบนกระดาน

ไปจ้อฮว่าผินยิ้มออกมาอย่างอัศจรรย์ "เรียนมาตั้งนาน เหตุใดยังเขียนได้เพียง 'หนึ่ง สอง สาม' เท่านั้น"

"ไม่ใช่ นะ ข้ามีความก้าวหน้า วันนี้ข้าเขียนตัวนี้ได้แล้ว" ฮวาเขียนกู่ดึงกระดานออกมาแผ่นหนึ่ง เอาตัวเลข 'แปด' และเลข 'สิบ' ที่บิด ๆ เบี้ยว ๆ ให้เขาดู ไปจ้อฮว่าเห็นแล้วหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก ได้แต่ลูบ ๆ ศีรษะนาง

"เออะ มากินข้าวกันเถอะ"

บนโต๊ะอาหาร ฮวาเขียนกู่อุ้มตัวครางครวญไว้ในอ้อมแขน ทางหนึ่งนางกินเอา ๆ อย่างตะกละตะกลาม ทางหนึ่งก็ป้อนตัวครางครวญไปด้วย

ตัวครางครวญท่าทางสุขสำราญยิ่ง มีคนคอยปรนนิบัติป้อนอาหารให้ถึงปาก กินพลางส่งเสียงร้องครางครวญอย่างเบิกบานใจไปด้วย

ไปจื่อฮว่าเห็นแล้วนึกถึงถึงเป่า ในใจเหมือนมีก้อนอะไรมาจุกอยู่ ความจริงเขาไม่กังวลกับสภาพที่นางเป็นอยู่ในเวลานี้ ขอเพียงเขาเย็นหยัด ต่อไป สิบปี ร้อยปี พันปี ย่อมต้องมีสักวันที่ดวงจิตและวิญญาณของนาง จะมารวมตัวกันเป็นรูปเป็นร่างอีกครั้ง สติปัญญาก็จะกลับฟื้นคืนดังเดิม แต่หากเมื่อถึงเวลานั้นความทรงจำของนางไม่กลับคืนมาแล้ว เขาก็จะ หลอกนางเช่นนี้ แสร้งทำเป็นว่าเรื่องทั้งหมดในอดีตไม่เคยเกิดขึ้นตลอดไป หรือ แต่ถ้าให้ความทรงจำของนางย้อนคืนกลับมาทั้งหมด เขากับนางยัง จะสามารถนั่งกินข้าวด้วยกันเช่นนี้ได้อีกหรือ

ที่ไม่ให้นางพบโยวรั้วหรือแม้แต่ใครก็ตาม บางทีอาจเพียงเพราะใน จิตใต้สำนึกของเขากำลังหวาดกลัว คิดจะตัดขาดนางจากเรื่องในอดีต ทั้งหมด ไม่ให้ใครเอ่ยถึงเรื่องราวใดๆ ให้นางฟัง ให้ชีวิตของนางเป็นของเขา แต่เพียงผู้เดียว

"อาจารย์ ขำร้อน ข้าจะไปอาบน้ำที่ริมแม่น้ำ" วันนี้นางวิ่งออกกำลัง มีเหงื่อออกมาก ยังเขียนหนังสือจนเลอะหมึกไปทั้งตัว

"ไม่ได้ เจ้าว่ายน้ำไม่เป็น"

"ท่านพาข้าไป ท่านช่วยอาบให้ข้า"

"ชายหญิงแตกต่างกัน เจ้าต้องหัดอาบน้ำเอง"

"เช่นนั้นให้ครางครวญไปเป็นเพื่อนข้า"

"มันเป็นตัวผู้ ก็ไม่ได้"

สวามีเขียนกู้อำนาจแล้ว เบ้หน้า ซ้ำมือไปที่ถังไม้ใบเล็กซึ่งมีน้ำร้อน อยู่เต็มถึง "เขื่อนนั้นข้าจะเปลี่ยนถังใบใหญ่กว่านี้ ข้าไม่เอาใบนี้" นางไม่ใช่ว่า ครางครวญ จะให้นางยึดตัวลงไปในถังใบเล็กเช่นนี้ได้ยังไง

"ไม่ได้" เขายังจำได้ ครั้งก่อนนางลื่นล้มในอ่างอาบน้ำ เกือบจะจมน้ำไป

สวามีเขียนกู้อำนาจหน้าไปจื่อฮว่าด้วยดวงตาที่วาววับไปด้วยหยาดน้ำตา ไปจื่อฮว่านึ่งของๆ ลงมา "หรือไม่กี่ไม่ต้องอาบแล้ว" แต่ใช้อาคม ทำความสะอาดร่าง

"เสียวๆ ขอบแช่อยู่ในน้ำ" สวามีเขียนกู้อำนาจเสียไปจื่อฮว่าไว้ไม่ให้เขาไป เมื่อก่อนท่านแม่ช่วยอาบน้ำให้นาง เพราะอะไรอาจารย์จึงอาบให้ไม่ได้

ไปจื่อฮว่าลูปศิระนาง "เด็กดี เจ้าอาบเองได้" พุดจบก็เอาเสื้อผ้า สะอาดของนางวางไว้ข้างๆ แล้วหัวตัวครางครวญออกไปนอกห้อง

ทว่าเวลาผ่านไปเพียงไม่นานก็ได้ยินเสียงร้องโอดโอยดังมาจากในห้อง ไปจื่อฮว่าพุ่งถลันเข้าไปก็เห็นสวามีเขียนกู้อำนาจล้มพับพาบไม่เป็นท่าอยู่บนพื้นข้าง ถังไม้ ร่างเล็กๆ ขาวๆ นอนเปลือยเปล่าผุดผาดวาววับเสียดแทงนัยน์ตา ของเขา

"สมควรตาย!"

ไปจื่อฮว่ารีบเข้าไปคว้าตัวนางขึ้นมาจับยึดกลับลงไปถังไม้ ล้างเนื้อ ล้างตัวนางจนสะอาดสะอาดอย่างรวดเร็วจนแล้วใช้ผ้าห่อตัว จากนั้นก็สวมใส่ เสื้อผ้าให้นางอย่างขำขันน่าดู

ตอนแรกก็รู้สึกงุนงงอยู่บ้างว่าเขาเป็นอาจารย์ของนาง หรือเป็นบิดา ของนางกันแน่

ตำนานรักนือภพ ภาคพิเศษ

เมื่อก่อนไม่ใช่เขาไม่เคยเห็นร่างกายที่ยังเติบโตไม่เต็มที่ของนาง แต่ว่าตอนนั้นเขาเพียงเห็นตนเองเป็นอาจารย์ของนาง มาบัดนี้เขารู้ถึงความรักที่เขามีต่อนางแล้ว ต่อให้ไม่มีเจตนาไม่ดีก็ยากจะรู้สึกอึดอัดขัดใจ

สวาเขียนกุมองไปจื้อสว่ามวดคิ้วนี้หน้าด้วยความรู้สึกคล้ายไม่ได้รับความเป็นธรรม ผู้อื่นหาได้จิตใจหกล้มเสียเมื่อไร ใครให้เขาเอาเสื้อผ้าของนางไปวางเสียไกล

ไปจื้อสว่าคล้ายรู้ว่านางกำลังคิดอะไรอยู่ สายหน้าแล้วว่า "ไม่วางให้ไกลหน่อยคงถูกเจ้าทำเปือกไปนานแล้ว" ใครให้นางไม่อาบน้ำดี ๆ เอาแต่เล่นน้ำอยู่นั้น คราวก่อนสวมเสื้อผ้าที่เปือกโขกออกมาเกือบจะไม่สบายเอา

สวาเขียนกุมอ้าปากหาว เอาหัวซุกเข้ามาที่อกเขาด้วยท่าทางวังงุนไปจื้อสว่าช่วยเข็ดดมให้นาง เห็นนางเหมือนจะหลับไปแล้วจึงอุ้มนางขึ้นมาพาไปห้องนอนที่อยู่ข้าง ๆ เตรียมจะวางนางลงบนเตียง แต่คิดไม่ถึงว่าจะถูกนางยึดชายเสื้อด้านหน้าเอาไว้แน่น

เขาค่อย ๆ แกะนิ้วมือนางออก สวาเขียนกุมลืมตาขึ้นมาอย่างงัวเจียว "ไม่เอา ข้าจะนอนกับท่าน"

ไปจื้อสว่าอับจนปัญญา จำต้องอุ้มนางกลับไปห้องของตน ห่มผ้าให้นางแล้วก็นอนตามลงไป สวาเขียนกุมถึงได้ยอมนอนอย่างสบายใจหนึ่งปีก่อนตอนที่นางเพิ่งมา นางจะร้องไห้แงแทบทุกคืน ตอนนี้ใช้ชีวิตอยู่กับเขานานเข้าจึงเริ่มดีขึ้นบ้าง ไม่ร้องหาแม่ ไม่ร้องจะกลับบ้านอีก ทว่ายังคงกลัว ทุกคืนจะต้องนอนกับเขา เขาไม่นอน นางก็ไม่ยอมนอน บางครั้งนางหลับไปในอ้อมแขนจึงอุ้มไปไว้ที่ห้องข้าง ๆ กลางดึกนาง

ก็ปีนกลับขึ้นมาที่เตียงของเขาอีก ไปจื้อฮว่าคิดถึงว่าวันหน้านางจะต้องเติบโตขึ้น ไม่อาจปลุกฝังความเคยชินที่ไม่ดี ทว่าก็ไม่อาจทนเห็นนางร้องไห้ น้ำหูน้ำตาองหน้าได้ จำต้องยอมปล่อยตามใจนาง

ยามโอบอุ้มร่างน้อยๆ ของนางไว้ในอ้อมแขนยากที่จะไม่นึกถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีตเหล่านั้นได้ เขาพยายามบังคับให้ตัวเองลืม แต่บาดแผลเหล่านั้นฝังลึกเกินไป จดจางถึงกระดูกเกินไป ความเจ็บปวดจากการสังหารนางด้วยมือของเธอเอง อีกทั้งความทุกข์ทรมานเป็นเวลานานบ้ร้อยๆ ปีมักปรากฏขึ้นมาในความฝันครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้เขาต้องตื่นขึ้นมาด้วยอาการตัวสั่นสะท้านแข็งเกร็งไปเสียทุกครั้ง ได้แต่กอดนางไว้กับอกแน่นจนแทบหายใจไม่ออก

ความนิ่งเฉยและเงียบสงบเป็นเพียงภาพภายนอกเท่านั้น เขาก็เหมือนภูเขาไฟที่ถูกนางสะกดไว้ชั่วคราว อาจจะระเบิดพวยพุ่งออกมาได้ตลอดเวลา ตัวเขาในเวลานี้ไม่แก่ ไม่ตาย ไม่เจ็บ ไม่ดับสูญ ฮวาเซียนกู่กลับเป็นดั่งดอกไม้ที่เปราะบาง หากไม่ระวังก็อาจเกิดเหตุไม่คาดคิดต่างๆ นานาได้ทุกเมื่อ หัวใจของเขาเหมือนแขวนอยู่บนด้ายเส้นหนึ่ง มีคลื่นได้นำโหมซัดสาดอยู่ภายในตลอดเวลา ไม่กล้าให้นางหลุดออกนอกสายตาแม้ชั่วขณะ เขาไม่อาจทนแบกรับความสะเทือนใจอันเกิดจากการสูญเสียนางไปได้อีกบ่อยครั้งที่เขาเอาแต่จ้องมองดูใบหน้าของนางในยามหลับไปตลอดทั้งคืน ในห้วงสมอมีแต่ความว่างเปล่า

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)